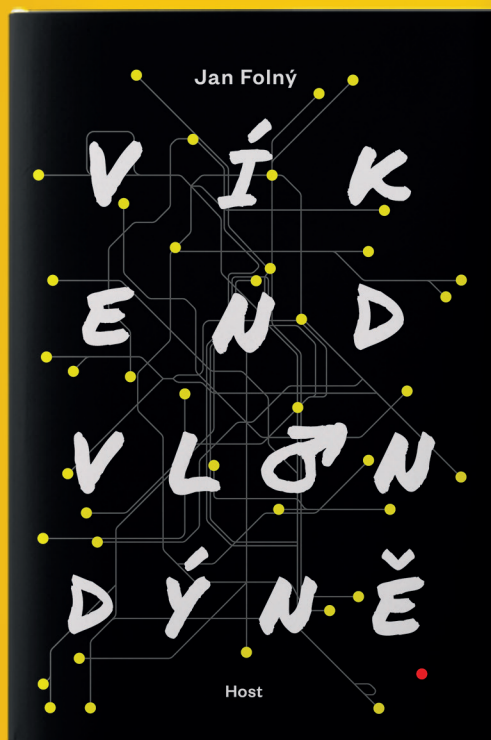

Jan Fojný

Víkend v Londýně

Vychází 6. února 2018

248 s., váz., 289 Kč

ISBN 978-80-7577-412-5

O autorovi

Jan Fojný (nar. 1977) je původním povoláním učitel českého a ruského jazyka, po „vyhoření“ se přestěhoval do Londýna, kde už několik let žije a pracuje. Jako spisovatel debutoval knihou *Od sebe / k sobě* (LePress 2010), v níž zúročil své zkušenosti a zážitky z tříletého pobytu v Irsku. Velký kritický i čtenářský ohlas pak zaznamenala jeho povídková kniha *Buzíčky* (Host 2013), nyní mu vychází v nakladatelství Host román *Víkend v Londýně*.

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy *Víkend v Londýně* najdete zde:

<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/brzy-vyjde/vikend-v-londyne-1398>

Soubor PDF s kompletním textem pro novináře k dispozici ihned.

O knize

Anotace nakladatele

Petr sedí holým zadkem v heřmánkovém čaji a sní o divokém sexu. Marek plánuje sebevraždu. Adam chce svatbu a možná i dítě.

Průměrný český muž se dožívá sedmdesáti šesti let, což znamená, že jste-li muž a je-li vám čtyřicet, nacházíte se ve druhé polovině svého života. V té horší polovině. Dostavuje se úzkost z toho, kolik vám zbývá času, kým jste se stali a kým už nikdy nebudete. Šance na změnu vám připadají mizivé a začínáte si uvědomovat konečnost svého života. A pokud máte navíc pocit, že jste v té první půlce něco zanedbali, nestihli nebo si ji dostatečně neužili, právě teď přichází poslední možnost to napravit.

Tři kamarádi a bývalí spolužáci se chystají na víkendovou pařbu v Londýně, při které chtějí oslavit své čtyřicátiny. Chlast, sex, jídlo, fotbal a kecy o všem i o ničem. To všechno proto, aby zahrnuli společný neklid z toho, že v jejich životech nadešel čas bilancovat. Během nadcházejícího víkendu se však změní víc než jen jejich věk.

A jak charakterizuje svoji zbrusu novou knihu sám autor?

„Je o mužích v nejlepších/nejhorších letech. O tom, jací my muži jsme. Zpupní, sebestřední, sexističtí, lační. Směšní. A taky dost zranitelní. Je to příručka, jak s muži v krizi středního věku zacházet a jaké to je s nimi, anebo bez nich žít.“

Spousta lidí začne být kolem čtyřicítky divná

Rozhovor s autorem

Kniha líčí příběhy tří čtyřicátníků. Je krize středního věku i tvé osobní téma? Prožíváš to podobně? Co je ještě na tom tvém seznamu přání?

Ano, prožívám. V jednání a v životech všech tří hlavních postav *Víkendu v Londýně* jsou zážitky a momenty, které přímo odkazují i do mého života. Neprožívám krizi středního věku nějak dramaticky, například ve smyslu nějakých sebeutvrzovacích eskapád, ať už materialistických (žádná sportovní auta ani předražená odlehčená trekingová kola), či emocionálních (žádná prudká citová vzplanutí k lidem o polovinu mladším), ale je to spíš takové uvědomění si určitého životního zlomu. Docela rozumím tomu, čemu se v angličtině říká *fear of turning forty*. Připadá mi, že spousta lidí začne být kolem čtyřicítky divná. Pociťují nejistotu z toho, kým se stali, anebo kým se nestali. Vědí, že mají pravděpodobně poslední šanci se svým životem něco udělat. Loučí se s rodiči, ale i se svými pomalu dospívajícími potomky. Začínají uvadat fyzicky. A pak ty kopance do čtyřicátníků v běžném životě. Banky vám už nepůjčí, protože jste už jednoduše staří na nějaké dlouhodobější splácení. Nebo třeba v zaměstnání: nejste už schopní získat další povýšení ani novou motivaci nebo lepší práci, víc peněz, vaši šéfové se totiž dívají po lidech, co jim je pětadvacet, třicet. Protože mladší lidi tolik nestojí, nejsou tak nároční a hlavně — a to je obzvláště bolestivej kopanec do koulí — jsou v té či oné práci často jednoduše lepší než vy, protože se rychleji učí nové věci a lépe zvládají nové technologie.

Ve čtyřiceti už to máte tak srovnané, že rychle ubývající energii chcete věnovat něčemu, co má opravdu smysl, co vás opravdu baví a naplňuje, ale přesto dost často nemůžete. Jste už totiž napevno uvízlí v běžném životě, vaše rodina na vás spoléhá, na váš pravidelný příjem, na vaši spolehlivost a loajálnost. A tenhle rozpor, tahle nemožnost vás jako čtyřicátníka činí divným, nervózním, nespokojeným.

A seznam přání, čemu se chci po čtyřicítce víc věnovat? Chci víc cestovat, víc číst.

Jak se ti žije v Londýně? Už jsi tam několik let, už to tedy asi není jen „na zkušenou“. Stává se Ti Londýn opravdovým novým domovem?

K Londýnu mám love-hate vztah. Mám rád tamější energii mladých ambiciózních lidí, nadšení turistů, nekonečné možnosti, pracovní i vztahové, neuvěřitelnou rozmanitost. Někdy mi ale tohle všechno plus příšerné cestování po městě a léto bez slunce leze na nervy. Londýn je můj domov a asi ještě dlouhou dobu bude, ale nedokážu si představit žít tam napořád. Nedejbože stát se londýnským důchodcem. Londýn není vlídným místem pro staré lidi.

Jak vnímáš změny v britské společnosti po Brexitu? A které z nich se nejvíce dotýkají i konkrétně tebe?

Snad jen kromě snižující se hodnoty britské libry se mě Brexit nijak nedotýká. Nechci do toho moc zabředávat politicky, ale čistě jako pozorovatel a cizinec dlouhodobě žijící v Británii jsem naprosto fascinován totálním zmatečností, nepřipraveností a nezodpovědností tamějších politických elit. Vyjednávání o Brexitu s EU vedou lidi, kteří ho nechtějí a kteří vědí, že na něj Británie ekonomicky i všelijak jinak doplatí. „Brexitáři“, kteří účelově vyvolali proticizineckou náladu do takové míry, že to v referendu nakonec stačilo na jejich těsné vítězství, jež je stoprocentně prohrou pro všechny, se stáhli a odmítají převzít odpovědnost. Je to absurdní. Nikdo neví, co bude, podle jakých not se pojeде. Brexit je tanec na okraji propasti: pád do ní je zaručený, jen zbývá zjistit, jak hluboký a bolestivý pro Británii bude.

A jak se těšíš na vydání nové knihy a následné setkávání se čtenáři a novináři?

Těším se hlavně na čtenářské reakce. Čtenáři *Buzíčeků* byli úžasní, posílali mi zajímavé komentáře, vlastní postřehy a výklady, bylo to pro mě neobyčejně obohacující. *Víkend v Londýně* je věnován mužům, co nečtou, a také je to do značné míry kniha „mužská“ — už teď se proto těším, co na ni budou říkat hlavně čtenářky!